

Księga kontroli wag fundamentowanych.

§ 1.

Księgę kontroli wag fundamentowanych prowadzą okręgowe i miejscowe urzędy miar na formularzach wzoru K. 34.

Prowadzenie tej księgi ma na celu kontrolę wag fundamentowanych, podlegających obowiązkowi legalizowania. Mianowicie, na podstawie informacji, zawartych w tej księdze, Urząd Miar wysyła wezwania o zgłoszenie wag fundamentowanych do legalizacji następczej, wydaje zarządzenia o unieruchomianiu takich wag i t. p. Poza tem księga ta, zawierając dokładny spis wag fundamentowanych w poszczególnych powiatach, daje możność racjonalnego rozłożenia pracy, związanej z ich legalizacją w ciągu danego roku.

§ 2.

Okręgowe urzędy miar prowadzą księgę dla wszystkich wag fundamentowanych, znajdujących się na terytorjum całego okręgu, a urzędy miejscowe tylko dla tych wag, które znajdują się w powiatach, przydzielonych im przez Naczelników Okręgów pod względem kontroli nad narzędziami mierniczymi, podlegającymi przymusowi legalizacji lub uwierzytelniania.

W tym celu okręgowe urzędy miar dzielą swą księgę na tyle działów, ile jest urzędów miejscowych w danym okręgu, pozostawiając w końcu księgi pewną ilość stron na zapas, a każdy dział, przeznaczony dla danego urzędu miejscowego, dzieli znow na tyle części, ile powiatów należy do tegoż urzędu. Zrozumiałe jest, że podział księgi na poszczególne działy i części nie może polegać tylko na odliczeniu równej ilości stron, lecz powinien być uzależniony tak od ilości powiatów, przydzielonych danemu urzędowi, jak i od przypuszczalnej ilości wag w każdym powiecie.

Dla ułatwienia nadzoru nad kolejowemi wagami fundamentowanemi, wagi te można zgrupować razem w oddzielnej części książki, bez podziału na powiaty, a tylko z podziałem na Dyrekcje.

Dla ułatwienia korzystania z księgi kontroli wag fundamentowanych, należy poszczególne działy księgi i ich części poodznaczać chorągiewkami, przyklejonemi z boku do brzegów kartek. Chorągiewki te powinny być innego koloru dla oznaczenia działów, przeznaczonych dla każdego urzędu miejscowego, a innego dla oznaczenia części, przeznaczonych dla poszczególnych powiatów, np. czerwone dla działów, a zielone dla ich części. Na chorągiewkach tych należy umieścić stosowne napisy, a więc na pierwszych — tytuł urzędu, na drugich zaś — nazwę powiatu.

Urząd miejscowy dzieli swą księgę, stosując chorągiewki jednego koloru, na tyle części, ile powiatów mu przydzielono, przyczem na końcu księgi powinien pozostawić pewną ilość stron zapasowych.

Zapasowa część księgi służyć będzie dla dokonania uzupełniających zapisów przy ewent. zmianach rozgraniczeń okręgów i terytorjów, przydzielonych urzędowi miejscowemu.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 29 maja 1928 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

§ 3.

Księga kontroli wag fundamentowanych powinna zawierać następujące rubryki:

Na stronie lewej: 1) Nr. bieg., 2) imię i nazwisko, względnie firma, 3) adres, 4) rodzaj przedsiębiorstwa, miejsce ustawienia wagi oraz firma i Nr. ewidencyjny wytwórcy, 5) nośność wagi, 6) wozowa, 7) wąskotorowa, 8) o torze normalnym, 9) inna fundamentowana, a na stronie prawej: 10) opis wagi, system, ilość skal, wrębów, z wyłącznikiem lub bez i t. p. szczegóły, 11) data sprawdzenia dźwigni na aparacie (o ile waga przesuwnikowa), 12) rok zalegalizowania wagi, 13) uwagi. Ponadto rubryki 2 i 3 mają wspólny tytuł: „Właściciela wagi:”, a rubryki 7 i 8 — „Wagonowa”, a oprócz tego rubryki od 6 do 9 objęte są wspólnym tytułem: „Rodzaj wagi”. Rubryka 12 podzielona jest na 14 części, których tytułami są liczby, stanowiące dwie ostatnie cyfry czterdziestu kolejnych lat. U góry na stronie lewej znajduje się napis „..... Urząd Miar w.....”, a na stronie prawej „Powiat.....”. Na lewej stronie u dołu podane jest znaczenie znaków do odnotowywania w rubryce 12-ej, a na prawej stronie u dołu — znaczenie liter, z których składają się te znaki.

§ 4.

Zapisy w księdze kontroli wag fundamentowanych uskutecznią się na podstawie zapisek sprawdzania, względnie stron A dziennika materialnego wzoru B. S. 821.

§ 5.

Sposób wypełniania księgi jest następujący:

W rubryce 1-ej wypisuje się numer bieżący wagi fundamentowanej w danym powiecie, zaczynając od liczby „1”.

Rubryki 2÷5, 10 i 11 wyjaśnić co do sposobu ich wypełniania nie wymagają.

Rubryki 6÷9 wypełnia się w ten sposób, że w jednej z nich, w zależności od rodzaju wagi, wypisuje się zawsze cyfrę „1”.

Wypełnianie rubryki 12-ej, podzielonej na 14 kolumn, odpowiadających 14-tu kolejnym latom, polega na dokonywaniu adnotacji o rezultatach sprawdzania wagi w kolumnach tych lat, w których sprawdzanie miało miejsce. Jeżeli w jednym roku waga była sprawdzona wielokrotnie, to w odpowiedniej kolumnie będzie tyleż adnotacji. Adnotacja składa się z N-ru dziennika materialnego, a ponad nim, zależnie od rodzaju legalizacji i rezultatu sprawdzenia, jednego z następujących znaków: P, Pz, Px, NG, NGz, NGx, NW, NWz, NWx.

Użyte w powyższych znakach litery oznaczają: P — legalizacja pierwotna, N — następca, G — główna, W — wtórna, z — zbrakowano, oraz x — nie przystąpiono do sprawdzenia. A więc np. znak NG oznacza, że waga została zalegalizowana przy zgłoszeniu do legalizacji następcej głównej (po naprawie), znak NWz — waga została zbrakowana przy zgłoszeniu do legalizacji następcej wtórnej (bez naprawy), znak Px — nie przystąpiono do sprawdzania wagi, zgłoszonej do legalizacji pierwotnej, i t. d.

W rubryce 13-ej odnotowywać należy te wiadomości, które nie objęte są rubrykami poprzednimi, jak np. numer i datę wysłania wezwania o zgłoszenie do legalizacji następcej oraz termin, wyznaczony w tem wezwaniu, datę opieczetowania wagi i t. p. szczegóły, niezbędne do szybkiego zorjentowania się.

Każda rubryka pozioma służy do odnotowania tylko jednej wagi fundamentowanej.

Księgę kontroli wag fundamentowanych prowadzić należy atramentem, z wyjątkiem rubryki 13-ej tej księgi, którą należy wypełniać ołówkiem zwykłym (nie kopjowym) tak, aby odnotowane w niej uwagi, gdy staną się nieaktualne, można było łatwo wytrzeć.

§ 6.

Przy zakładaniu dla danego terytorjum księgi kontroli po raz pierwszy, urząd powinien zamieścić w niej dane za rok bieżący i dwa lata poprzednie, posługując się w tym celu księgami kontroli tych urzędów, do których poszczególne powiaty tego terytorjum były uprzednio przydzielone.

§ 7.

Ponieważ księga kontroli wag fundamentowanych wzoru K. 34 przeznaczona jest do użytku w ciągu lat dziesięciu, po upływie których, t. j. w ciągu roku jedenastego, będzie przepisana do nowej księgi, powinna przeto być prowadzona z wielką starannością i troskliwie przechowywana.

Księga przepisana powinna zawierać dane za ostatnie dwa lata, a oprócz tego w pierwszej kolumnie rocznej (rubr. 12-a) należy zamieścić adnotacje, dotyczące ostatniej legalizacji i ew. następnego zbrakowania przy sprawdzaniu tych wag, które w ciągu tych dwóch ostatnich lat legalizowane nie były.

§ 8.

Rozciągnięcie kontroli wag fundamentowanych również na wagi wozowe przenośne pozostawia się do uznania Naczelników Okręgów.

Warszawa, dnia 23 maja 1928 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

L. S.

(—) w z. S. Muszkat

GUM № 28. II. 1067.1.

6

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic. W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.

7

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic. W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.

8

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic. W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.

W tym celu należało przede wszystkim wykonać dokładne badania terenowe, które miały służyć do ustalenia stanu faktycznego i wyznaczenia granic.